तपश्चचार विपुलं तस्य प्रीतो वृषध्वजः। बलिं स्वयं प्रत्यगृह्णात् प्रीयमाणस्त्रिलोचनः।
वरञ्चास्मै ददौ देवः स जग्राह च तच्छृणु।
॥ जयद्रथ उवाच ॥ समस्तान् सरथान् पञ्च जयेयं युधि पाण्डवान्। इति राजाऽब्रवीद्देवं नेति देवस्तमब्रवीत्।
अजय्यांश्चाप्यवध्यांश्च वारयिष्यसि तान् युधि। ऋतेऽर्ज्जुनं महाबाहुं नरं नाम सुरेश्वरं। १५८०
वदर्य्यां तप्ततपसं नारायणसहायकं। अजितं सर्व्वलोकानां देवैरपि दुरासदं।
मया दत्तं पाशुपतं दिव्यमप्रतिमं शरं। अवाप लोकपालेभ्यो वज्रादीन् स महाशरान्।
देवदेवो ह्यनन्तात्मा विष्णुः सुरगुरुः प्रभुः। प्रधानपुरुषोऽव्यक्तो विश्वात्मा विश्वमूर्त्तिमान्।
युगान्तकाले संप्राप्ते कालाग्निर्दहते जगत्। सपर्व्वताम्बुवद्वीपं सशैलवनकाननं।
निर्द्दहन्नागलोकांश्च पातालतलचारिणः। अथान्तरीक्षे सुमहन्नानावर्णाः पयोधराः। १५८१
घोरस्वरा विनदिनस्तडिन्मालावलम्बिनः। समुत्तिष्ठन् दिशः सर्व्वा विवर्षन्तः समन्ततः।
ततोऽग्निं नाशयामासुः सम्वर्त्ताग्निनियामकाः। अक्षमात्रैश्च धाराभिस्तिष्ठन्त्यापूर्य्य सर्व्वशः।
एकार्णवे तदा तस्मिन्नुपशान्ते चराचरे। नष्टचन्द्रार्कपवने ग्रहनक्षत्रवर्ज्जिते।
चतुर्युगसहस्रान्ते सलिलेनाप्लुता मही। ततो नारायणाख्यस्तु सहस्राक्षः सहस्रपात्।
सहस्रशीर्षा पुरुषः स्वप्नुकामस्त्वतीन्द्रियः। फटासहस्रविकटं शेषपर्य्यङ्कभोगिनं। १५८२
सहस्रमिव तिग्मांशुसंघातममितद्युतिं। कुन्देन्दुहारगोक्षीरमृणालकुमुदप्रभं।
तत्रासौ भगवान् देवः स्वपन् जलनिधौ तदा। नैशेन तमसा व्याप्तां स्वां रात्रिं कुरुते विभुः।
सत्त्वोद्रेकात् प्रबुद्धस्तु शून्यं लोकमपश्यत। इमञ्चोदाहरन्त्यत्र श्लोकं नारायणं प्रति।
आपो नारास्तु तनव इत्यपां नाम शुश्रुम। अयनं तेन चैवास्ते तेन नारायणः स्मृतः।
प्रधानसमकालन्तु प्रजाहेतोः सनातनः। ध्यानमात्रे तु भगवन्नाभ्यां पद्मः समुत्थितः। १५८३
ततश्चतुर्मुखो ब्रह्मा नाभिपद्माद्विनिःसृतः। तत्रोपविष्टः सहसा पद्मे लोकपितामहः।
शून्यं दृष्ट्वा जगत् कृत्स्नं मानसानात्मनः समान्। ततो मरीचिप्रमुखान्महर्षीनसृजन्नत्र।
ते दृष्ट्वा सर्व्वभूतानि चलानि स्थावराणि च। यक्षराक्षसभूतानि पिशाचोरगमानुषान्।
सृजते ब्रह्ममूर्त्तिस्तु रचते पौरुषी तनुः। रौद्रीभावेन शमयेत्तिस्रोऽवस्थाः प्रजापतेः।
न श्रुतन्ते सिन्धुपते विष्णोरद्भुतकर्म्मणः। कथ्यमानानि मुनिभिर्ब्राह्मणैर्व्वेदपारगैः। १५८४
जलेन समनुप्राप्ते सर्व्वतः पृथिवीतले। तदा चैकार्णवे तस्मिन्नेकाकाशे प्रभुश्चरन्।
निशायामिव खद्योतः प्रावृट्काले समन्ततः। प्रतिष्ठानाय पृथिवीं मार्गमाणस्तदाऽभवत्।
जले निमग्नां गां दृष्ट्वा चोद्धर्त्तुं मनसेच्छति। किन्नु रूपमहं कृत्वा सलिलादुद्धरे महीं।
एवं सञ्चिन्त्य मनसा दृष्ट्वा दिव्येन चक्षुषा। जलक्रीडाभिरुचितं वाराहं रूपमस्मरत्।
कृत्वा वराहवपुषं वाङ्मयं वेदसम्मितं। दशयोजनविस्तीर्णमायतं शतयोजनं। १५८५
महापर्व्वतवर्ष्माभं तीक्ष्णदंष्ट्रं प्रदीप्तिमत्। महामेघौघनिर्घोषं नीलजीमूतसन्निभं।